

Vyvěšeno dne: 30. 7. 2026

Svěšeno dne: 13. 8. 2026

Radka Kratochvílová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **RPM Service s.r.o.**, IČO 257 93 802, se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, zast. Mgr. Martinem Vackem, advokátem, se sídlem Tržiště 366/13, Praha 1, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2026, č. j. 27399/1.30/25-3, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 5. 2026, č. j. 57 A 15/2026-37,

t a k t o :

- I. Výrok II. usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 5. 2026, č. j. 57 A 15/2026-37, **se zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ve zbytku **se** kasační stížnost **o d m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj ze dne 2. 6. 2025, č. j. 1728/6.30/24-48 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 140 odst. 1 písm. c) a g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (výroky I.1. a I.3. prvostupňového rozhodnutí), a podle § 28 odst. 1 písm. l) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění účinném do 30. 9. 2023 (výrok I.2. prvostupňového rozhodnutí). Za spáchání těchto přestupků byla žalobci uložena úhrnná pokuta ve výši 300.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč (výroky II. a III. prvostupňového rozhodnutí).

[2] Krajský soud výrokem I. nadepsaného usnesení žalobu v části, v níž se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného v rozsahu, v němž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti

výroku I.2. prvostupňového rozhodnutí, vyloučil k samostatnému projednání. Výrokem II. postoupil žalobu v části, v níž se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného v rozsahu, v němž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti výroku I.1., I.3. a II. prvostupňového rozhodnutí, k vyřízení Městskému soudu v Praze. Výrokem III. vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku. Výrokem IV. vyzval žalobce i žalovaného, aby sdělili, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání. Výrokem V. vyzval žalobce ke sdělení data doručení či oznámení napadeného rozhodnutí. Výrokem VI. uložil žalovanému, aby předložil své písemné vyjádření k žalobě a správní spisy.

[3] Poukázal na to, že napadené rozhodnutí je sice formálně jednotné (obsahuje formálně jediný výrok o zamítnutí odvolání a potvrzení prvostupňového rozhodnutí), materiálně však obsahuje tolik rozhodnutí (výroků), kolik jich (fakticky) obsahuje rozhodnutí prvostupňové. Z hlediska místní příslušnosti různých soudů rozhodujících ve správním soudnictví je faktický výrok napadeného rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení výroku I.2. prvostupňového rozhodnutí o vině spácháním přestupku dle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce oddělitelný od zbývajících faktických výroků napadeného rozhodnutí, neboť se týká skutkových a právních otázek oddělitelných od zbytku prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Případná nezákonnost výroku I.2 sice může ovlivnit zákonnost výroku o uložení správního trestu, nicméně provázanost těchto výroků není natolik silná, aby je nebylo možné od sebe oddělit a samostatně přezkoumat různými místně příslušnými soudy.

[4] Podle § 7 odst. 3 s. ř. s. je místně příslušný k projednání žaloby ve věcech zaměstnanosti krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo. Žalobce má sídlo v Praze. K vyřízení podané žaloby v části, v níž směřuje proti napadenému rozhodnutí v rozsahu, v němž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil výroky I.1., I.3. a II. prvostupňového rozhodnutí o vině žalobce spácháním přestupků podle § 140 odst. 1 písm. c) a g) zákona o zaměstnanosti a o uložení správního trestu pokuty podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, je proto místně příslušný Městský soud v Praze. Jinak je tomu v případě výroku I.2. prvostupňového rozhodnutí a na něj navazujícího faktického výroku napadeného rozhodnutí, neboť v případě rozhodnutí vydaných podle zákona o inspekci práce se místní příslušnost soudu rozhodujícího ve správním soudnictví řídí obecnou úpravou dle § 7 odst. 2 s. ř. s. K řízení o žalobě v části, v níž směřuje proti napadenému rozhodnutí v rozsahu, v němž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil výrok I.2. prvostupňového rozhodnutí o vině žalobce spácháním přestupku podle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, je tak místně příslušný Krajský soud v Plzni.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[5] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že krajský soud zatížil řízení vadou, když žalobu proti rozhodnutí stěžovatele v části vyloučil k samostatnému projednání Krajským soudem v Plzni a v části postoupil k vyřízení Městskému soudu v Praze. Krajský soud na projednávanou věc nesprávně aplikoval judikaturu týkající se oddělitelnosti výroků. Stěžovatel rozhodl o zamítnutí žalobcova odvolání jedním výrokem, a tudíž nelze vydělit z napadeného rozhodnutí zamítnutí odvolání pouze proti jednotlivým částem prvostupňového rozhodnutí, které se týkají vytýkaných přestupků a pokuty. Případná důvodnost žaloby směřující proti výroku I. o vině má nepochybně dopad i na výrok II. prvostupňového rozhodnutí o uložení pokuty, zejména pak v situaci, kdy žalobce proti tomuto výroku uplatnil žalobní body.

pokračování

[6] Správní orgán prvního stupně dospěl na základě skutečností zjištěných v rámci kontroly zaměřené na dodržování zákazu výkonu nelegální práce a zastřené zprostředkování zaměstnání k závěru, že byla naplněna skutková podstata přestupků obsažená jednak v zákoně o inspekci práce, a jednak v zákoně o zaměstnanosti. Za spáchané přestupky byla žalobci uložena pokuta podle zákona o zaměstnanosti. Rozhodnutí o vině žalobce ze spáchání projednávaných přestupků bylo jako celek vydáno ve „věcech zaměstnanosti“. Na základě speciálního pravidla pro místní příslušnost soudu ve věcech zaměstnanosti obsaženého v § 7 odst. 3 s. ř. s. je proto založena místní příslušnost Městského soudu v Praze v plném rozsahu žaloby.

[7] Krajským soudem zvolený způsob rozdělení předmětu soudního řízení postrádá jakoukoliv efektivnost. Provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dvěma soudy by mohlo vést do patové situace ve chvíli, kdy by Městský soud v Praze jako první potvrdil jak výrok o vině za přestupky podle zákona o zaměstnanosti, tak výrok o uložení pokuty, a následně by Krajský soud v Plzni výrok o vině za přestupek podle zákona o inspekci práce zrušil. V novém rozhodnutí by mohl stěžovatel přezkoumávat toliko výrok o vině, aniž by mohl tuto skutečnost reflektovat do výše pokuty. Uplynula-li by současně zákonná lhůta pro provedení přezkumného řízení, byl by výrok o uložení pokuty již nezměnitelný. Krajský soud navíc nijak nerozhodl, který soud rozhodne o výroku III. prvostupňového rozhodnutí. Krajským soudem zvolený postup je též nehospodárný, neboť zvyšuje náklady řízení.

[8] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Dříve, než Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k meritornímu posouzení věci, zabýval se přípustností kasační stížnosti.

[10] Kasační stížnost je částečně nepřipustná.

[11] Stěžovatel napadl kasační stížností usnesení krajského soudu v celém rozsahu, byť v jejím odůvodnění brojí zejména proti výrokům I. a II. napadeného usnesení.

[12] Krajský soud výrokem I. napadeného usnesení podle § 39 odst. 2 s. ř. s. vyloučil část žaloby, v níž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí stěžovatele v rozsahu, v němž stěžovatel zamítl odvolání žalobce proti výroku I.2. prvostupňového rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, k samostatnému projednání.

[13] Usnesení o vyloučení žaloby k samostatnému projednání je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu usnesením, jímž se upravuje vedení řízení (srov. rozsudky ze dne 14. 7. 2004 č. j. 2 Afs 3/2003-46, ze dne 25. 1. 2010 č. j. 5 Afs 63/2009-98, a ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 51/2014-179, bod 7, a usnesení ze dne 27. 6. 2008 č. j. 5 Ans 6/2007-58, ze dne 30. 4. 2009 č. j. 7 Afs 26/2009-57, a ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 330/2018-14, bod 3). Ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je kasační stížnost proti takovému rozhodnutí nepřipustná. Nejvyšší správní soud z těchto důvodů kasační stížnost v části, v níž stěžovatel napadá výrok I. usnesení krajského soudu, podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. odmítl.

[14] V části, v níž stěžovatel napadá výrok II. usnesení krajského soudu, je kasační stížnost přípustná. Krajský soud tímto výrokem postoupil žalobu v části, v níž se žalobce domáhal zrušení

rozhodnutí stěžovatele v rozsahu, v němž stěžovatel zamítl odvolání žalobce proti výroku I.1., I.3. a II. prvostupňového rozhodnutí, k vyřízení Městskému soudu v Praze. Podle ustálené judikatury se usnesení krajského soudu o postoupení věci podle § 7 odst. 5 s. ř. s. nepovažuje za rozhodnutí, kterým se upravuje toliko vedení řízení, neboť jím může být citelně zasaženo do práva účastníka na zákonného soudce. Usnesení o postoupení věci z důvodu místní nepříslušnosti proto může být na základě kasační stížnosti přezkoumáno Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004-35, a usnesení NSS ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007-101, č. 2503/2012 Sb. NSS). V tomto ohledu nenastala žádná změna ani novelou soudního řádu správního účinnou od 1. 1. 2026.

[15] Proti výroku III. napadeného usnesení, jímž krajský soud vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku, je podle § 104 odst. 3 písm. d) s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2026 kasační stížnost nepřipustná. Nepřipustná je též kasační stížnost proti zbývajícím výrokům IV. až VI. napadeného usnesení, neboť se jimi pouze upravuje vedení řízení (k výzvě ke sdělení souhlasu s rozhodnutím bez jednání srov. usnesení NSS ze dne 16. 11. 2007, č. j. 5 Azs 84/2007-32; k výzvě k odstranění vad podání viz např. usnesení ze dne 21. 1. 2016, č. j. 9 As 304/2015-9; k výzvě k předložení vyjádření a správních spisů viz § 74 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud z těchto důvodů kasační stížnost proti výrokům III. až VI. napadeného usnesení krajského soudu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 3 písm. b) a d) s. ř. s. odmítl. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel nadto proti těmto výrokům neuplatnil v kasační stížnosti žádnou konkrétní argumentaci.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval posouzením důvodnosti přípustné části kasační stížnosti, již stěžovatel brojí proti výroku II. usnesení krajského soudu o postoupení části žaloby k vyřízení Městskému soudu v Praze. Kasační stížnost je v této části důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud výše vysvětlil, že kasační stížnost v části napadající výrok o vyloučení části věci k samostatnému projednání není přípustná. To však nebrání posouzení procesní vady založené případně takovým rozhodnutím krajského soudu v rámci kasační stížnosti proti na něj navazujícímu rozhodnutí krajského soudu, proti němuž kasační stížností brojit lze. Krajský soud v této věci postoupil Městskému soudu v Praze k vyřízení žalobu pouze v části, v níž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí stěžovatele v rozsahu, v němž stěžovatel zamítl odvolání žalobce proti výrokům I.1., I.3. a II. prvostupňového rozhodnutí, neboť dospěl k závěru, že výrok I.2 prvostupňového rozhodnutí a na něj navazující výrok napadeného rozhodnutí je oddělitelný od zbývajících výroků napadeného rozhodnutí. Proto je dle krajského soudu možné jej samostatně přezkoumat jiným místně příslušným soudem, než který je místně příslušný k přezkoumání zbývajících výroků napadeného a prvostupňového rozhodnutí.

[18] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008-60, uvedl, že „*nedomáhá-li se žalobce přezkumu celého správního rozhodnutí, lze soudně přezkoumat a zrušit i jen jediný výrok napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), avšak pouze za situace, že jde o výrok samostatný, který je oddělitelný a je způsobilý samostatného přezkumu.*“ K otázce pouze částečného zrušení jednoho výroku žalobou napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud rovněž dovodil, že „*není a priori vyloučeno, aby soudy ve správním soudnictví zrušily jen některý z výroků žalobou napadeného rozhodnutí nebo část některého z nich. Dělitelnost výroku rozhodnutí žalované přitom závisí nejen na výroku samotném, ale rovněž na oddělitelnosti posouzení skutkových a právních otázek, tedy na odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k tomuto výroku, resp. některé jeho části*“ (rozsudky NSS ze dne 20. 6. 2024, č. j. 10 Afs 59/2023-38, bod 19, a ze dne 4. 3. 2026, č. j. 3 As 115/2025-51, bod 11).

pokračování

[19] V projednávané věci je tak nutné posoudit, zda výroky o vině a o uloženém trestu byly koncipovány tak, aby o každém z nich bylo možné rozhodnout samostatně, tedy posoudit, zda se jedná o výroky na sobě závislé. Tímto kritériem se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 4 Asz 11/2005-90, v němž uvedl, že „*v případě, že ve formálně jednotném rozhodnutí správního orgánu je obsaženo více materiálních rozhodnutí, je třeba provést test jejich oddělitelnosti a rozhodnout, zda tato rozhodnutí jsou vůči sobě v závislém vztahu, nebo zda jsou (mohou být) na sobě zcela nezávislá. Jinak řečeno, zda oddělením jedné části rozhodnutí od zbytku rozhodnutí (oddělení jednoho materiálního rozhodnutí od druhého, popř. ostatních materiálních rozhodnutí) se nestane rozhodnutí jako celek (rozhodnutí ve formálním smyslu) nebo zbylá část tohoto rozhodnutí nezákonnou nebo nelogickou. Takový stav může mít s ohledem na různorodost řízení vedených před správními orgány nejružnější podobu. Např. jeden výrok podmiňuje výrok druhý (výrok o porušení právní povinnosti a výrok o sankci); zrušením jednoho výroku by došlo k faktické změně rozhodnutí správního orgánu, což by ve svém důsledku znamenalo zavedení nového způsobu rozhodování soudu (zrušením omezujících podmínek při povolení nějaké činnosti by došlo k povolení činnosti bez omezení), apod.*“. Je evidentní, že výrok o uloženém trestu je závislý na výroku o vině přestupkem, nikoli však naopak (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 As 175/2018-36, bod 13).

[20] Závislostí výroku o vině a výroku o sankci se přitom již zdejší soud zabýval, a to v rozsudku ze dne 3. 7. 2008, č. j. 7 As 4/2008-85, ve kterém uvedl, že „*z dikce § 77 zákona o přestupcích vyplývá, že výroky o vině přestupkem, o druhu a výměře sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení jsou vzájemně oddělitelné z hlediska skutkových nebo právních vad, pro které mohou být podle výsledku přezkoumání zrušeny, i když všechny mají základ ve výroku o vině či nevině přestupkem, a možnost jejich uložení se odvíjí právě od vyslovení tohoto výroku. Vyslovení výroku o vině či nevině přestupkem je však zásadní ve vztahu k volbě druhu a výměry sankce, popřípadě dalších uvedených výroků, které mají ve výroku o vině svůj podklad. Z logiky věci proto vyplývá, že jestliže je vadná jen část žalobou napadeného správního rozhodnutí o přestupku a lze ji oddělit od ostatních, lze zrušit rozhodnutí jen v této části; je-li však zrušen, byť i jen zčásti, výrok o vině přestupkem, je třeba zrušit vždy zároveň celý výrok o druhu a výměry sankce, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad.*“ (pozn. zvýraznění provedl nyní NSS). Výrok o vině tedy podmiňuje výrok o trestu (srov. též rozsudky NSS ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 As 339/2019-28, bod 10, či ze dne 6. 1. 2021, č. j. 2 As 213/2020-50, bod 12).

[21] Při aplikaci výše uvedeného na právě projednávaný případ je nutné dospět k závěru, že krajský soud nesprávně posoudil oddělitelnost výroků prvostupňového rozhodnutí a na něj navazujícího výroku napadeného rozhodnutí.

[22] V projednávaném případě správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání tří přestupků, a to podle § 140 odst. 1 písm. c) a g) zákona o zaměstnanosti (výroky I.1. a I.3. prvostupňového rozhodnutí) a podle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce (výrok I.2. prvostupňového rozhodnutí). Za spáchání těchto tří přestupků uložil žalobci úhrnnou pokutu ve výši 300.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč (výroky II. a III. prvostupňového rozhodnutí). Stěžovatel jediným výrokem zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[23] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že na rozhodnutí stěžovatele je v souladu s judikaturou citovanou krajským soudem v napadeném usnesení možné nahlížet tak, že formálně jeden zamítavý výrok zahrnuje rozhodnutí o více samostatných přestupcích. To však není pro nyní projednávanou věc podstatné. V projednávané věci je stěžejní, že správní orgán prvního stupně uložil žalobci za spáchání tří přestupků jeden správní trest, tj. úhrnnou pokutu ve výši

300.000 Kč. Zároveň žalobce žalobou napadl rozhodnutí stěžovatele o zamítnutí odvolání a potvrzení prvostupňového rozhodnutí v celém rozsahu, tj. v rozsahu potvrzujícím jak výroky o vině, tak výrok o trestu.

[24] Jak vyplývá z výše citované judikatury, výrok o vině podmiňuje výrok o trestu, přičemž je-li vadná pouze část rozhodnutí týkající se sankce, lze rozhodnutí zrušit pouze v této části. Oproti tomu i částečné zrušení výroku o vině vede ke zrušení výroku o druhu a výměře sankce (srov. též rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2022, č. j. 6 As 103/2021-40, bod 18).

[25] Pokud by Krajský soud v Plzni shledal, že výrok I.2. prvostupňového rozhodnutí, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, je nezákonný, byl by povinen zrušit též výrok II. prvostupňového rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena úhrnná pokuta za všechny tři přestupky. Krajský soud tím, že vyloučil k samostatnému projednání pouze část žaloby, v níž žalobce brojil proti výroku o vině za spáchání přestupku podle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, a ve zbytku věc postoupil městskému soudu, takový postup znemožnil, resp. podstatně zkomplikoval. V důsledku výroku napadeného usnesení o vyloučení věci ve spojení s přezkoumávaným výrokem o postoupení části věci městskému soudu měl totiž Krajský soud v Plzni rozhodovat pouze o vině žalobce za spáchání přestupku podle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, nikoliv však o sankci. Pokud by tedy krajský soud skutečně shledal výrok I.2 prvostupňového rozhodnutí nezákonným, musel by zrušit pouze tento výrok o vině za spáchání přestupku podle zákona o inspekci práce, ačkoliv by nepochybně nezákonnost tohoto výroku měla vliv i na zákonnost výroku o uložené úhrnné sankci. Takový postup je však v rozporu s výše citovanou judikaturou.

[26] Sám krajský soud přitom v bodu 6 napadeného usnesení připouští, že „*případná nezákonnost tohoto výroku prvoinstančního rozhodnutí a na něj navazujícího faktického výroku napadeného rozhodnutí může ovlivnit zákonnost II. výroku prvoinstančního rozhodnutí a na něj navazujícího faktického výroku napadeného rozhodnutí o uložení správního trestu*“. Za této situace nelze učinit závěr, že na výroku I.2. prvostupňového rozhodnutí není navazující výrok o trestu (a ostatní výroky prvostupňového a napadeného rozhodnutí) závislý, takže je možné jej samostatně přezkoumat jiným místně příslušným soudem.

[27] Nejvyšší správní soud dospěl na základě výše uvedeného k závěru, že krajský soud nesprávně posoudil oddělitelnost výroků prvostupňového rozhodnutí a na něj navazujícího výroku napadeného rozhodnutí. V důsledku toho krajský soud nesprávně rozdělil přezkum napadeného rozhodnutí mezi Krajský soud v Plzni a Městský soud v Praze. Krajský soud tedy nesprávně postoupil Městskému soudu v Praze k vyřízení pouze část žaloby, v níž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí stěžovatele v rozsahu, v němž stěžovatel zamítl odvolání žalobce proti výroku I.1., I.3. a II. prvostupňového rozhodnutí. Rovněž nesprávně vyloučil k samostatnému projednání část žaloby, v níž se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí stěžovatele v rozsahu, v němž stěžovatel zamítl odvolání žalobce proti výroku I.2. prvostupňového rozhodnutí a tuto nepostoupil městskému soudu. Ačkoli je tedy správný samotný závěr, že k rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí o přestupcích podle zákona o zaměstnanosti je místně příslušný Městský soud v Praze jako soud, v jehož obvodu dle § 7 odst. 3 s. ř. s. má své sídlo žalobce, v důsledku předchozího nesprávného procesního postupu krajského soudu spočívajícího ve vyloučení části věci k samostatnému projednání, ačkoli pro to nebyly splněny zákonné podmínky, je třeba napadený výrok o postoupení (nesprávně oddělené části) věci místně příslušnému soudu zrušit.

pokračování

[28] Nejvyšší správní soud též poukazuje na usnesení zdejšího soudu ze dne 20. 8. 2014, č. j. Nad 218/2014-81, č. 3122/2014 Sb. NSS, z nějž rovněž vyplývá nesprávnost postupu krajského soudu v projednávané věci, i pokud by byl správný názor krajského soudu o tom, že k projednání žaloby o přestupku podle zákona o inspekci práce je příslušný on, zatímco k projednání žaloby proti rozhodnutí o přestupcích podle zákona o zaměstnanosti je místně příslušný městský soud. V oné věci se Nejvyšší správní soud zabýval místní příslušností krajského soudu k projednání žaloby proti rozhodnutí, jímž žalovaný správní orgán jediným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil prvostupňová rozhodnutí vydaná správními orgány se sídlem v obvodu více krajských soudů. K tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že „pokud správní orgán druhého stupně rozhodl jediným rozhodnutím o odvoláních proti rozhodnutím různých orgánů prvního stupně, jsou k řízení místně příslušné všechny krajské soudy, v jejichž obvodech jsou sídla orgánů, které ve věci vydaly rozhodnutí v prvním stupni. V takovém případě postačí podat žalobu pouze u jednoho z místně příslušných soudů, přičemž určení tohoto soudu je plně v dispozici žalobce (§ 11 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). (...) Nejvyšší správní soud je (...) přesvědčen, že je za této situace nanejvýš vhodné podrobit rozhodnutí žalovaného soudního přezkumu u jediného soudu, aby se předešlo diskrepancím. Proto neuvažoval o tom, že by snad bylo možné z procesních důvodů nablížit na rozhodnutí žalovaného materiálně jako na tři různá rozhodnutí, což by umožnilo jak předkládajícímu, tak i druhému dotčenému soudu učinit »standardní« procesní kroky (postoupit návrh v části, kde pro vyřízení není místně příslušný, soudu místně příslušnému), jež by však vedly k rozštěpení přezkumného řízení. Náprava by pak opět vedla v druhém sledu přes delegaci vhodnou k opětovnému přiblížení věci tak, aby se případ dostal do rukou jediného rozhodujícího senátu.“ Z uvedeného vyplývá, že i v případě správnosti názoru krajského soudu o místní příslušnosti různých krajských soudů by přesto k projednání a rozhodnutí celé věci byla dána místní příslušnost Krajského soudu v Plzni, u něhož žalobce žalobu podal. Na tom nic nemění to, že ve věci rozhodnuté usnesením č. j. Nad 218/2014-81 se jednalo o pluralitu místně příslušných krajských soudů na základě pravidla obsaženého v § 7 odst. 2 s. ř. s., zatímco v této věci jde o aplikaci § 7 odst. 3 s. ř. s.

[29] Nadto musí Nejvyšší správní soud přisvědčit stěžovateli, že krajský soud opomenul rozhodnout o tom, v rámci kterého řízení má být rozhodnuto o části žaloby, v níž se žalobce domáhá zrušení té části rozhodnutí stěžovatele, jímž potvrdil výrok III. prvostupňového rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení o přestupcích. Tato část žaloby totiž není obsažena ani ve výroku I. napadeného usnesení, kterým krajský soud vymezil část „věci“ vyloučenou k samostatnému projednání u Krajského soudu v Plzni, ani ve výroku II. napadeného usnesení, v níž krajský soud označil zbytek „věci“, který postoupil k vyřízení Městskému soudu v Praze. Krajský soud tak nerozhodl o celém předmětu řízení.

[30] Bude proto na krajském soudu, aby v dalším řízení odstranil pochybení, které způsobil nesprávným posouzením oddělitelnosti jednotlivých „materiálních“ výroků a vyloučením části věci k samostatnému projednání tak, že opětovně spojí vyloučenou část „věci“ s projednávanou částí věci ke společnému projednání dle § 39 odst. 1 s. ř. s.. Rovněž bude třeba znovu rozhodnout, zda je Krajský soud v Plzni místně příslušným k rozhodování o žalobě proti napadenému rozhodnutí, či zda existují důvody pro postoupení věci v celém rozsahu jinému místně příslušnému soudu (Městskému soudu v Praze). Nejvyšší správní soud neposuzoval správnost závěrů obsažených v napadeném usnesení ohledně místní příslušnosti krajských soudů ve vztahu k jednotlivým rozhodnutím stěžovatele, neboť stěžovatel neuplatnil takovou námitku a nejedná se ani o otázku, kterou by se Nejvyšší správní soud měl zabývat z moci úřední. Proto nyní pouze na okraj připomíná judikturní východiska k posouzení této otázky.

[31] V nyní posuzovaném případě byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným jednak ze spáchání přestupku podle zákona o inspekci práce [konkrétně § 28 odst. 1 písm. l)]

a jednak ze spáchání dvou přestupků podle zákona o zaměstnanosti [konkrétně § 140 odst. 1 písm. c) a g)]. Za spáchání těchto přestupků byla žalobci uložena pokuta podle zákona o zaměstnanosti, a to na základě skutečností zjištěných v rámci kontroly zaměřené na dodržování zákazu výkonu nelegální práce. V usnesení ze dne 13. 3. 2013, č. j. Nad 18/2013-43, bod 6, Nejvyšší správní soud dovodil, že místní příslušnost „ve věcech zaměstnanosti“ uvedená v § 7 odst. 3 s. ř. s. pokrývá agendu v oboru působnosti Ministerstva práce a sociálních věcí a jemu podřízených správních úřadů ve věcech upravených zákonem o zaměstnanosti.

[32] Obdobným případem, kdy byla posuzována místní příslušnost soudu k projednání žaloby ve věci, kdy tehdejší žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku obsaženou jednak v zákoně o inspekci práce (konkrétně v § 33a odst. 1) a jednak v zákoně o zaměstnanosti [konkrétně § 140 odst. 1 písm. d)], se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 1. 2017, č. j. Nad 41/2017-38. Dospěl k závěru, že „rozhodnutí správního orgánu o vině žalobce uvedenými správními delikty bylo vydáno ve »věcech zaměstnanosti«. Posuzovaná věc tak spadá pod »věci zaměstnanosti« a pro posouzení místní příslušnosti krajského soudu je stěžejní právní úprava obsažená v § 7 odst. 3 s. ř. s.“ Vycházel z usnesení ze dne 27. 2. 2014, č. j. Nad 23/2014-19, bod 10, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „byť se přezkoumávané rozhodnutí týkalo pořádkové pokuty jako procesního opatření uložené podle zákona o inspekci práce a nebylo vydáno podle zákona o zaměstnanosti, s tímto zákonem úzce souviselo. Bylo totiž vydáno v rámci kontroly, která mohla vést k postihu za správní delikt právě podle zákona o zaměstnanosti. Založil-li zákon zvláštní místní příslušnost ve věcech zaměstnanosti, je rozumný a odpovídající smyslu úpravy místní příslušnosti i procesní ekonomie takový výklad, který této zvláštní místní příslušnosti podřadí i případný přezkum dílčích procesních kroků či rozhodnutí (jsou-li samostatně soudně přezkoumatelná) učiněných ve »věcech zaměstnanosti«, třebaže mohou být činěny na základě jiných (typicky procesních) předpisů než zákona o zaměstnanosti.“ Podobně v usnesení NSS ze dne 2. 4. 2015, č. j. Nad 63/2015-44, zdejší soud v souvislosti s jiným rozhodnutím o uložení pokuty za správní delikt dle zákona o inspekci práce zdůraznil při hodnocení zda při přezkumu rozhodnutí vydaného podle zákona o inspekci práce jde o „věc zaměstnanosti“ dle § 7 odst. 3 s. ř. s., provázanost s účelem sledovaným zákonem o zaměstnanosti.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je zčásti nepřipustná a v té části, v níž přípustná je, je důvodná.

[34] Kasační stížnost je nepřipustná v části, v níž stěžovatel napadá výroky I., III., IV., V. a VI. napadeného usnesení. V souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 3 písm. b) a d) s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud v této části kasační stížnost odmítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[35] V části, v níž stěžovatel brojí proti výroku II. napadeného usnesení, je kasační stížnost přípustná a zároveň i důvodná, a to v důsledku předchozího nesprávného posouzení otázky oddělitelnosti jednotlivých „materiálních“ výroků rozhodnutí správního soudu a vyloučení části žaloby k samostatnému projednání, které vedlo k umělému „roztržení“ věci mezi dva krajské soudy, které by mohlo vést k porušení práva na spravedlivý proces. V souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu v této části zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku). V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v rozhodnutí o žalobě, a to podle pravidel o náhradě nákladů řízení o žalobě samotné (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 29. 11. 2023, č. j. 5 As 84/2022-30, č. 4554/2024 Sb. NSS, bod 50).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2026

L. S.

Mgr. Aleš Roztočil v. r.
předseda senátu